

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 120.

Tredie Session.

69de Møde.

Lørdagen den 31te Januar.

(Fort.)

Ordf. Det maatte dog være mig tilladt at bemærke, at ligesom Udvalget med Hensyn til det Ændringsforslag, der var tillet til § 2, har confereret med den høitærede Finanzminister, saaledes ere ogsaa alle de øvrige Ændringsforslag stillede, efterat man derover har indhentet hans Mening, som gif derhen, at han for sit Bedkommende var tilbøielig til at anerkjende, at de forskjellige Ændringsforslag meget vel kunde optages i Loven og indlemmes deri paa passende Steder. Imidlertid har han tilføiet, at, forsaavidt Sagen kom til 3de Behandling, vilde han være tilbøielig til at tage under nærmere Overveelse, hvorvidt muligt enkelte Forandringer kunde være fornødne. Man vil saaledes af hvad jeg nu har tilladt mig at anføre, see, at man dog ikke aldeles uden tilstrækkeligt Motiv har tillet disse Ændringsforslag.

Bjerring: Hvad det angaaer, som den næstsidste ærede Taler yttrede om Colonialraadets Tvedeling, saa er det jo allerede afgjort ved en tidligere Afstemning, hvorledes der skal forholdes dermed, og i den Henseende har man jo nu desuden ogsaa allerede fra Begyndelsen havt Betænkningen fra de 10 Mand derovre paa Borneo og deri kunnet søge en Veiledning med Hensyn til, hvorvidt den er en absolut Nødvendighed eller ikke. Hvad det angaaer, at de 6 Forslagsstillere ikke skulde være berettede til at paaberaabe sig Udvalgets Indstilling, saa kan det jo ikke være skult for Nogen af det ærede Things Medlemmer, at Udvalget ikke finder, at den Anvendelse, som vi have gjort deraf, er den, som de havde tilset, da jo det ærede Udvalgs Medlemmer bestandigt have stemt imod vore Indstillinger; men der-

for kan det dog ikke være os formeent, naar vi i Udvalgets Betænkning finde Grunde, som vi troe kunne tjene til at styrke vore Indstillinger, da at paaberaabe os disse Grunde; det bliver da ikke Grunde, som Udvalget anfører, men det bliver Grunde, som de 6 Forslagsstillere anvende, for at godtgjøre Rigtigheden af deres Indstillinger. Det vil altsaa ikke i nogen Henseende kunne foranledige Misforstaaelse, at vi have paaberaabt os disse Grunde, da Udvalgets ærede Medlemmer tilstrækkeligen have vist for Thinget, at de ikke ere enige med os deri.

S. Sørensen: Det forekommer mig at være tilstrækkeligt oplyst, at Regeringen og Coloniens Indvaanere selv have været enige om, at eet Colonialraad var hensigtsmæssigt, men Landstingets ærede Udvalg er derimod af den Formening, at tvende Raad vilde være det Bedste. Dersom nu den sidste Mening var aldeles absolut og ene rigtig, saaledes som det høitærede 5te Medlem fra Kjøbenhavn (Ordf.) har yttret, saa forekommer det mig, at Udvalget maatte have havt den absolute Pligt, at fremsætte bestemte Forslag i den Henseende, saavel som i det Hele at søge at give Loven alle de Ændringer, som det ansaae for at være hensigtsvarende. Er Udvalget den meest kompetente Dommer i denne Sag, saaledes som det nys blev udtalt, saa forekommer det mig, at Udvalgets Pligt havde været meget stor derhen at tilveiebringe det bedst mulige Lovforslag. Det forekommer mig forøvrigt, at Udvalget i denne Sag ligner en Mand, der ønsker at opnaae et eller andet Gode, men, naar dette Gode for en Deel tilbydes, saa vrager han dette Gode og vil ikke modtage det. Det synes, som om Udvalget vil tilraade Landstinget at faste et Lovforslag, fordi det ikke kan erkjendes fra Ideens Standpunkt at være fuldkommen tilfredsstillende, men, dersom denne Norm skulde